

Un imaginari audiovisual gironí

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > MARC VICENS

Una pregunta que em van formular en una entrevista em va despertar un gran interès: quin lloc de la ciutat triaries per rodar una escena relacionada amb la història de Girona? No em va costar gaire trobar opcions que m'agradaven; de fet, vaig veure en molts llocs, històries i textos literaris idees que podrien ser transformades amb un gran guió de ficció. Finalment em vaig imaginar una seqüència rodada als refugis antiaeris, amb gent protegida i amuntegada sota terra mentre l'aviació italiana bombardeja Girona; seria un guió basat en els textos de Carles Rahola. Al pap em van quedar altres idees, un *biopic* de Nicolau Aymerich rodat en part en escenaris eclesiàstics del barri vell de Girona, o una història al voltant de *Bonastruc, el jueu* filmada al call... No acabariem mai, i encara es faria més llarg si penséssim en les moltes obres literàries ambientades o escrites a comarques gironines que ens esperen a les estanteries i que demanen a crits una adaptació. Ara sabem que Xavi Puebla adaptarà el *Josafat* de Bertrana, però què me'n diuen de rodar al Montgrí una nova *Solitud* de Víctor Català que pugui millorar la versió de Romà Guardiet, o d'adaptar algun dels grans relats de la Caterina Albert? I per què no rodar de nou *La punyalada* de Vayreda? La versió de Jorge Grau va deixar el llistó alt però potser se'n podria fer ara una sèrie; Vayreda escrivia *westerns* en potència. *El rellotger de Creixells* de Pla podria ser una bona pel·lícula i, segons em diuen, alguna cosa es mou amb *La balada del sabater d'Ordis* de Fages de Climent. I parlant de Climent, el de Fonalleras podria ser adaptable? Jo crec que sí, i també *Els jugadors de Whist* o els *Dies de frontera* de Pagès Jordà, i ja no els dic del *noir* banyolí amb reminiscències dels germans Coen de Miquel Aguirre (*Els morts no parlen*), de la fantàstica novel·la de Jordi Dausà *Els lèmmings* o del relat *Els nois* de Toni Sala, situat a Vidreres. La llista és inacabable. Encara són més inacabables les històries quotidianes que han passat a Girona que podrien ser portades a la pantalla: parlo de crims de sang, segrestos, assassinats massius a geriàtrics, incendis, intrigues polítiques..., històries, en definitiva, que hem vist moltes vegades en ficcions d'altres països i que aquí ens han explicat, hem llegit o hem viscut de prop i no els hem donat la importància que potser mereixen.

El cinema sempre ha buscat en la literatura, la història i els successos poc habituals idees per elaborar alguns dels

seus guions; es busquen relats i històries per poder satisfer les necessitats de producció d'una indústria que genera tant contingut que necessita mirar a fora per alimentar-se. El poder comunicatiu de l'audiovisual ajuda a multiplicar l'efecte d'aquestes històries i a més genera imaginari compartits. A les comarques de Girona, com a tants altres llocs del país, tenim prou històries per fer adaptacions i guions que ens expliquin una mica a nosaltres mateixos al món. Estaria bé que aquestes idees poguessin anar sortint, ja sabem el que costa aixecar pel·lícules avui: els recursos són escassos, la comercialitat mana i cada vegada més cineastes van desistint dels seus projectes. Però per què no pensar que això pot anar canviant i que alguna d'aquestes idees pot sortir a la llum? Només és un suggeriment per a productors i cineastes, i una idea que ens ajudaria a enfortir l'imaginari cultural de Girona.

Cromos de cinema

Fins a finals de gener es pot veure al Museu del Cinema l'exposició temporal «Cromos, revistes i estrelles». En aquesta mostra s'exposa bona part de l'extraordinària col·lecció de cromos de cinema que ha aplegat el professor Albert Rossich, un altre exemple de col·leccions increïbles que malauradament mai veuen la llum. Per sort, aquest no és el cas dels cromos de Rossich.